

MATTHEÛS

12:31-32

De lastering tegen de Heilige Geest
en de verharding van het hart die
bekering uitsluit.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/12-31-32

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De onvergeeflijke zonde en onze redding	6 min	3
2	Kan een zonde werkelijk onvergeeflijk zijn?	3 min	6
3	Vergeving, belijdenis en bekering	6 min	8
4	De Farizeeën lasteren de Heilige Geest	5 min	11
5	Een verhard hart of een eerlijke vergissing	6 min	13
	Om verder te lezen		16

1

De onvergeeflijke zonde en onze redding

In Mattheüs hoofdstuk 12, in de verzen 31 en 32, maakte Jezus een opmerking die sindsdien velen voor een raadsel heeft gesteld. Niet alleen niet-christenen zijn erdoor voor een raadsel gesteld, maar zelfs christenen hebben zich afgevraagd wat Hij er precies mee bedoelde. Ik moet zelf zeggen dat ik er niet zeker van kan zijn dat ik het volledig begrijp. Het is echter mijn taak om het leven van Christus te onderzoeken, de dingen die Hij zei en deed, en te proberen daar enige uitleg over te geven. Dat is wat we zullen proberen te doen.

In Mattheüs 12:31-32 zei Jezus:

Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden, maar de lastering tegen de Geest zal de mensen niet vergeven worden. En wie een woord spreekt tegen de Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar wie tegen de Heilige Geest spreekt, het zal hem niet vergeven worden, niet in deze eeuw, en ook niet in de komende.

MATTHEÛS 12:31-32

Hier maakt Jezus onderscheid tussen verschillende soorten zonde. Het lijkt duidelijk dat Hij zegt dat elke zonde en godslastering vergeven zal worden, maar dat er één godslastering is die niet vergeven zal worden. Hij zei zelfs dat je de Zoon des mensen kunt lasteren en vergeving kunt ontvangen, maar dat je de Heilige Geest niet kunt lasteren en vergeving kunt ontvangen.

Deze woorden hebben geleid tot een term die eigenlijk niet in de passage voorkomt, maar die christenen vaak gebruiken. Ze spreken over de onvergeeflijke zonde. Wat is de onvergeeflijke zonde, en hoe weet je of je die wel of niet hebt begaan? Onvergeeflijk zou betekenen dat als je die hebt begaan, je geen vergeving zult ontvangen, dat je geen

gratie zult krijgen en dat er geen hoop voor je is. Je kunt eenvoudigweg niet behouden worden, want de hoop van alle mensen om behouden te worden is de hoop dat God onze zonden zal vergeven.

Je moet natuurlijk beseffen dat de enige reden waarom we om te beginnen schuldig staan tegenover God en behouden moeten worden, is dat we zondaars zijn, dat we tegen God in opstand zijn gekomen, dat God eisen heeft gesteld waaraan we moeten voldoen en dat we dat niet hebben gedaan. Het is niet zo dat God een paar onredelijke eisen heeft gesteld. Helemaal niet. God heeft eenvoudigweg geëist dat we geen mensen doden, geen overspel plegen, niet egocentrisch zijn, niet stelen of een vals getuigenis afleggen, Hem niet ontteren, enzovoort. Het probleem is dat we allemaal die wetten hebben overtreden.

Je leest wat God van ons verlangt, en dat is eenvoudigweg:

Hij heeft u, mens, bekendgemaakt wat goed is. En wat vraagt de HEERE van u anders dan recht te doen, goedertierenheid lief te hebben en ootmoedig te wandelen met uw God.

MICHA 6:8

Het is werkelijk geen onredelijk verzoek van Zijn kant, maar wij zijn in opstand gekomen. We zijn onze eigen weg gegaan. We hebben ervoor gekozen onszelf te dienen in plaats van God, onszelf te behagen in plaats van God, en daardoor is onze verhouding met Hem verstoord geraakt.

Het overtreden van Gods geboden wordt in de Bijbel zonde genoemd. Daarom moeten we allemaal erkennen dat als je kijkt naar wat de geboden van God zijn, je zult moeten toegeven dat je ze hebt overtreden en dat je dus hebt gezondigd. Uit de geschriften van het Nieuwe Testament weten we dat de persoon die zonde begaat, ter dood veroordeeld is. Zelfs het Oude Testament zegt dat. In Ezechiël 18 staat:

De mens die zondigt, die zal sterven.

EZECHIËL 18

In het Nieuwe Testament staat:

Want het loon van de zonde is de dood, maar de genadegave van God is eeuwig leven, door Jezus Christus, onze Heere.

ROMEINEN 6:23

Omdat dit zo is, is onze enige hoop op behoud dat er iets aan onze zonden gedaan kan worden. Het Evangelie vertelt ons natuurlijk dat een van de dingen die Jezus kwam volbrengen de vergeving van zonden was: dat Hij kwam om in de plaats van de zondige mensheid te sterven en Zelf die doodstraf voor onze zonden op Zich te nemen, zodat wij vergeven konden worden. De vergeving van zonden, of het verkrijgen van gratie voor zonden, vormt de kern van wat het betekent om in de juiste verhouding tot God gebracht en behouden te worden.

De reden waarom christenen geloven dat zij naar de hemel zullen gaan en dat anderen niet naar de hemel zullen gaan, heeft niets te maken met enige arrogantie van onze kant. Christenen geloven niet dat ze betere mensen zijn dan anderen. Tenminste, als ze dat wel geloven, hebben ze geen voeling met de werkelijkheid. Ik ben een christen. Ik geloof niet dat ik beter ben dan iemand anders. Ik zal niet beweren dat er geen mensen zijn die slechter zijn dan ik. Die zijn er waarschijnlijk wel. Er zijn beslist mensen die beter zijn dan ik.

Maar mijn hoop op de hemel heeft niets te maken met beter zijn dan andere mensen of iets dergelijks. De hoop op de hemel is eenvoudigweg de hoop dat mijn zonden vergeven zullen worden. Niet omdat ik het verdien, niet omdat ik er niet veel heb begaan en niet omdat mijn zonden gering zijn geweest. Dat zijn ze niet geweest. Mijn zonden zijn ernstige zonden geweest, en ik kan op geen enkele manier beweren dat ik het verdien om vergeven te worden.

Maar het Evangelie vertelt ons dat God onze zonden wil vergeven. Hij zegt:

Zeg tegen hen: Zo waar Ik leef, spreekt de Heere HEERE, Ik vind geen vreugde in de dood van de goddeloze, maar daarin dat de goddeloze zich bekeert van zijn weg en leeft! Bekeer u, bekeer u van uw slechte wegen, want waarom zou u sterven, huis van Israël?

EZECHIËL 33:11

De Bijbel leert dat dit een van de dingen is die Jezus ons kwam verkondigen: dat God bereid is ons te vergeven. Hij wil ons vergeven, en door Christus heeft Hij een manier gevonden om dat te doen zonder afbreuk te doen aan Zijn integriteit.

2

Kan een zonde werkelijk onvergeeflijk zijn?

Omdat dat zo is, bestaat onze hoop op behoud hierin dat onze zonden ons vergeven zullen worden, of dat ze ons al vergeven zijn. Maar Jezus spreekt hier over een zonde waarbij het klinkt alsof Hij leert dat er een onvergeeflijke zonde bestaat. Hij heeft het namelijk over iets wat Hij aanduidt als godslastering tegen de Heilige Geest, of als het spreken van een woord tegen de Heilige Geest. Hij zegt dat de persoon die dat doet geen vergeving zal ontvangen, niet in deze eeuw en ook niet in de toekomstige. Dat klinkt behoorlijk absoluut. Het klinkt alsof je dit doet en er dan buiten ligt; je kunt er niet meer bij horen. Als dat zo is, dan is het allereerst noodzakelijk dat we weten wat de onvergeeflijke zonde is. Als we dat eenmaal hebben ontdekt, is het belangrijk om te weten of we die hebben begaan.

Nu weet ik niet zeker wat voor nut het voor ons zou hebben om te weten dat we die begaan hadden. Veel mensen zijn erg benieuwd of dat zo is, maar als ik die begaan had, weet ik werkelijk niet wat voor baat ik erbij zou hebben om te weten dat ik die begaan had. Ik zou er niets aan kunnen doen. Als het werkelijk een zonde is die onvergeeflijk is en ik die begaan heb, dan kan ik er niets aan veranderen, of ik het nu weet of niet. Ik kan niets doen om mijn lot te verbeteren.

Iemand zou kunnen zeggen: „Als mijn zonden onvergeeflijk zijn, heb ik er baat bij om dat te weten. Dan hoef ik niet te proberen behouden te worden. Dan hoef ik me niet bezig te houden met godsdienst. Dan hoef ik me niet bezig te houden met Christus. Dan hoef ik me niet bezig te houden met gerechtigheid, want ik kan toch niet vergeven worden.” Zelf zou ik niet zo redeneren, omdat ik geloof dat gerechtigheid voordelen heeft, of er nu een hemel is of niet. Zelfs als er geen hemel was om naartoe te gaan, zou het voor mensen nog steeds goed zijn om goed, rechtvaardig en barmhartig te zijn.

Maar waar we het over hebben, is niet het voordeel voor ons in het tijdelijke, in het hier en nu, maar het voorrecht om voor eeuwig in de juiste verhouding tot God te staan. Ik heb veel mensen ontmoet en ik hoor voortdurend van mensen die mij vragen: „Wat is de onvergeeflijke zonde? Is het mogelijk dat ik die begaan heb? Kan ik niet meer verlost worden?” Ik veronderstel dat dit iets is waarvoor het terecht is om bang te zijn, maar de vraag is: leert de Bijbel dat er een onvergeeflijke zonde bestaat?

Op het eerste gezicht klinkt dat zeker zo. Wanneer Jezus in vers 31 zegt:

Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden, maar de lastering tegen de Geest zal de mensen niet vergeven worden. En wie een woord spreekt tegen de Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar wie tegen de Heilige Geest spreekt, het zal hem niet vergeven worden, niet in deze eeuw, en ook niet in de komende.

MATTHEÛS 12:31-32

of wanneer Hij zegt:

Wie iets tegen de Heilige Geest zegt, zal dat niet vergeven worden, dan wordt de uitspraak dat iemand die dit doet niet vergeven zal worden, gewoonlijk zo opgevat dat deze zonde een onvergeeflijke zonde is.

3

Vergeving, belijdenis en bekering

Aan de andere kant geloof ik dat de Bijbel leert dat het bloed van Jezus van alle zonde kan reinigen. Er is geen zonde die Jezus niet zal vergeven als iemand haar belijdt en zich ervan bekeert. We weten dat er in 1 Johannes 1:7 staat:

Maar als wij in het licht wandelen, zoals Hij in het licht is, hebben wij gemeenschap met elkaar, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.

1 JOHANNES 1:7

Johannes noemt geen uitzondering. Hij zegt dat het bloed van Jezus ons van alle zonde zal reinigen, maar dat geldt als we in het licht wandelen.

In vers 9 van hetzelfde hoofdstuk, 1 Johannes 1:9, zegt Johannes:

Als wij onze zonden belijden: Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.

1 JOHANNES 1:9

Opnieuw spreekt hij, twee keer in één hoofdstuk, over God Die ons door het bloed van Christus reinigt van alle zonde, van alle ongerechtigheid.

Beide zijn natuurlijk afhankelijk van voorwaarden. Als we in het licht wandelen en als we onze zonden belijden, dan is het duidelijk dat we ons van de zonde moeten bekeren om van alle zonde gereinigd te worden. We moeten erkennen dat we gezondigd hebben. We moeten onze zonde belijden. Maar als we dat doen, lijkt Johannes aan te geven dat alle zonde vergeven kan worden als iemand zich er op die manier van bekeert.

Is dat in strijd met wat Jezus zei over het bestaan van een zonde waarvoor mensen geen vergeving zullen ontvangen als ze die begaan? Dat hangt ervan af. De woorden van Jezus kunnen op meer dan één manier worden opgevat. Als je zegt dat iemand die iets bepaalds doet niet vergeven zal worden, hoeft dat niet te betekenen dat God zo ontstemd is over deze zonde dat Hij eenvoudigweg weigert die te vergeven. Het is ook mogelijk dat het betekent dat iemand die zoiets doet nooit zal doen wat nodig is om vergeving te ontvangen, en daarom niet vergeven zal worden.

Wat nodig is voor vergeving, is dat je je van je zonden bekeert. Je kunt niet behouden worden als je je niet van je zonden bekeert. Als je je bekeert en je van je zonde afkeert, zul je behouden worden. Maar door koppigheid, door zich lange tijd tegen God te verzetten en door te weigeren de waarheid te erkennen, kunnen mensen in een bepaalde hartsgesteldheid terechtkomen. Iemand kan in een hartsgesteldheid terechtkomen waarin hij geestelijk afgestompt is, waarin hij niet langer overtuigd wordt van zonde en waarin hij zich eenvoudigweg niet bekommert om zijn ziel of om geestelijke zaken.

Zo iemand zal zich nooit bekeren, omdat hij geen aanleiding voelt om zich te bekeren. Hij voelt zich niet schuldig. Hij bekommert zich niet om geestelijke zaken. Mensen kunnen in deze toestand terechtkomen. De Bijbel spreekt in Romeinen 1 over mensen die God heeft overgegeven aan een verwerpelijk denken. Een verwerpelijk denken is een manier van denken zonder oordeelsvermogen, die niet in staat is het verschil tussen goed en kwaad te kennen.

Als iemand in die toestand verkeert, is het duidelijk dat hij totaal niet gevoelig is voor zijn zonden. Hij heeft beslist geen enkele reden om zich te bekeren. Hij erkent niet eens tegenover zichzelf dat hij iets verkeerd doet, laat staan dat het hem iets kan schelen. Iemand die in die toestand verkeert, zal zich nooit bekeren. En als hij zich nooit bekeert, zal hij natuurlijk ook nooit vergeven worden.

Wanneer Jezus zegt dat iemand die zoiets doet nooit vergeven zal worden, zou Hij daar uiteraard mee kunnen bedoelen dat de daad die Hij heeft beschreven zo ernstig is dat God er zo door gekrenkt zou zijn, dat Hij die persoon zelfs niet zou vergeven als die zich bekeerde. Dat is één mogelijkheid. De andere mogelijkheid is dat Jezus zegt dat iedereen die zoiets zou doen zich nooit zal bekeren en daarom niet vergeven zal

worden. Het is niet zo dat God hen niet zou vergeven als ze zich bekeerden. Het is veeleer zo dat ze zich niet kunnen bekeren, omdat hun hart zozeer tegen God verhard is dat bekering bij hen niet eens meer in beeld komt. Ze zijn geestelijk verdorven. Het kan hun niets schelen wat goed en verkeerd is. Het enige wat hun iets kan schelen, is hun eigen agenda. Elke geestelijke belangstelling ontbreekt hun volledig. Daarom zullen ze niet vergeven worden, om de eenvoudige reden dat ze zich nooit zullen bekeren. Ze zullen nooit gemotiveerd zijn om zich te bekeren. Hun hart is te ver van God verwijderd.

Ik wil opperen dat Jezus misschien deze tweede uitleg in gedachten heeft. Ik zeg dat het misschien zo is, omdat ik moet bekennen dat mensen veel verschillende uitleggingen hebben gegeven van de vraag wat de onvergeeflijke zonde is, wat de godslastering van de Geest is. Zoals ik het begrijp, is dit een van de verschillende manieren waarop mensen het hebben opgevat. Ik ga hier niet dogmatisch over doen. Sommige mannen die hier meer verstand van hebben dan ik, zijn misschien een andere mening toegedaan.

Maar ik wil opperen dat Jezus misschien dit zegt: er bestaat een toestand van het hart die iemand kan bereiken als hij de waarheid lang genoeg verwerpt. In die toestand zou hij God elke mogelijke smaad kunnen aandoen zonder ook maar enige gewetenswroeging. Zo iemand zou zelfs de Heilige Geest recht in het gezicht kunnen kijken en zeggen: 'U bent de duivel,' en daar niets bij voelen. Zulke mensen zijn geestelijk zo ver heen dat er in hen eigenlijk niets meer over is waarop Gods Geest een beroep kan doen. Ze hebben geen geweten meer. Ze hebben het afgestompt. Elk besef van goed en kwaad behoort in hun leven tot het verleden, en ze zullen zich nooit omkeren. Ze zullen zich nooit bekeren. Zulke mensen zullen natuurlijk nooit vergeven worden.

4

De Farizeeën lasteren de Heilige Geest

Uit de context weten we dat dit hier gebeurd was. In de verzen direct hiervoor had Jezus een demon uit een man uitgedreven, en de Farizeeën hadden gezegd:

Maar de Farizeeën hoorden dit en zeiden: Deze drijft de demonen alleen maar uit door Beëlzebul, de aanvoerder van de demonen.

MATTHEÛS 12:24

Jezus keerde Zich om en zei in vers 28:

Maar als Ik door de Geest van God de demonen uitdrijf, dan is het Koninkrijk van God bij u gekomen.

MATTHEÛS 12:28

Dit vertelt ons dat Jezus handelde in de kracht van de Heilige Geest, terwijl Zijn critici zeiden dat Hij handelde in de kracht van de duivel. In wezen noemden ze de Heilige Geest de duivel. Ze zagen wat door de Heilige Geest werd gedaan en zeiden:

Dat is het werk van de duivel.

Als dat geen godslastering van de Heilige Geest is, weet ik niet wat dat dan wel zou zijn. Hem de duivel noemen, zou godslastering van de Heilige Geest zijn. Het lijkt erop dat Jezus hier verwijst naar wat ze zojuist hadden gedaan.

Wanneer Hij zegt dat ze geen vergeving zullen krijgen, geloof ik niet dat Hij zegt dat de Heilige Geest zo onvergevingsgezind is dat, hoewel Jezus je zal vergeven als je tegen Hem spreekt, de Heilige Geest je niet zal vergeven als je tegen Hem spreekt. Ik denk dat Jezus waarschijnlijk dit zegt: je kunt tegen de Zoon des mensen spreken zonder werkelijk zo verhard te zijn dat je volkomen tegen God bent. Tijdens Jezus' leven vormde Zijn menselijkheid voor sommigen een struikelblok. Hij deed bepaalde dingen die sommige goede mensen toch moeilijk konden herkennen als bewijs dat Hij werkelijk de Messias was.

Denk aan Johannes de Doper. Hij was beslist een godvrezend man en een profeet. Toch waren er momenten waarop hij, vanwege de dingen die Jezus in Zijn menselijkheid deed, niet zeker wist of dit werkelijk overeenkwam met wat de Heilige Geest volgens de profeten had gezegd dat er moest gebeuren. Iemand zou kunnen struikelen en er moeite mee kunnen hebben om het te aanvaarden. Hij zou soms zelfs kritiek kunnen uiten op wat Jezus deed, zonder dat hij iemand was die volkomen tegen God was. Zo iemand zou nog van gedachten kunnen veranderen en later kunnen inzien dat Jezus werkelijk was Wie Hij beweerde te zijn. Een negatieve indruk bij iemands eerste kennismaking met Jezus zou later nog in iets anders kunnen veranderen. Na Zijn opstanding zou zo iemand kunnen erkennen dat Hij de Messias is. Wat hij eerder tegen Hem had gezegd, zou hem vergeven kunnen worden.

Maar als iemand God de Heilige Geest herkent als Wie Hij is, en toch recht in Zijn gezicht zegt: ‘Dat is de duivel,’ dan ligt dat iets anders. God aankijken en zeggen: ‘U bent de duivel,’ betekent dat iemand op het punt is gekomen waarop de waarheid hem niets kan schelen. God kan hem niets schelen. Het kan hem niets schelen of hij gelijk of ongelijk heeft. Hij heeft alleen maar een agenda. Dat was de toestand van de Farizeeën die dit over Jezus zeiden. Ze hadden alleen maar een agenda. De waarheid kon hun niets schelen.

Sterker nog, ik durf wel te zeggen dat zij niet werkelijk dachten dat Jezus door de duivel werkte. Er zijn enkele aanwijzingen dat de Farizeeën misschien beseften dat Jezus inderdaad de Zoon van God was. Zeker kunnen we daar niet van zijn, want de aanwijzingen wijzen in verschillende richtingen. Mogelijk wilden zij niet dat Hij bleef en doodden zij Hem daarom. In het verhaal van de wijngaard zeiden de beheerders van de wijngaard:

Maar toen de landbouwers hem zagen, overlegden zij onder elkaar en zeiden: Dit is de erfgenaam. Kom, laten we hem doden, opdat de erfenis van ons zal worden.

LUKAS 20:14

Daarmee legde Jezus door middel van een gelijkenis de motieven van Zijn critici en Zijn vijanden bloot. Misschien zei Hij daarmee dat zij weten Wie Hij is. Zij beseffen dat Hij de Messias is. Zij willen alleen niet dat Hij hun Messias is. Zij willen hun machtspositie niet aan Hem overdragen. Daarom zullen zij, hoewel zij weten Wie Hij is, alles doen wat ze kunnen om Hem tegen te werken en Hem te vernietigen.

Als Jezus dat bedoelt, dan moeten we aannemen dat de Farizeeën die deze opmerkingen maakten over het feit dat Hij door Beëlzebub werkte, niet oprecht geloofden dat dit het werk van de duivel was. Zij probeerden Hem alleen in het openbaar in diskrediet te brengen. Diep in hun hart wisten zij wel beter. Zij wisten dat dit God was. Zij wisten dat dit het werk van de Geest van God was. Maar het kon hun niets schelen. Zij wilden het toch in diskrediet brengen en daarom zeiden zij dat het de duivel was.

Zo'n houding getuigt volgens mij van een extreem verhard hart. Ik vermoed dat iemand met zo'n hard hart het punt voorbij is waarop God, geestelijke dingen en de waarheid hem nog iets kunnen schelen. Daarom komt zo iemand niet in aanmerking voor bekering. Dat wil zeggen: hij is niet in staat zich om te keren en zich van zijn zonde te bekeren. Hij heeft geen enkele motivatie of aansporing om dat te doen. Daarom zal hij nooit vergeven worden, want hij zal zich nooit bekeren.

5

Een verhard hart of een eerlijke vergissing

Mijn theorie is dat Jezus hier niet een bepaalde zonde aanwees die, in tegenstelling tot alle andere zonden, onvergeeflijk was. Hij gaf commentaar op de toestand van het hart van Zijn critici. Zij konden zulke dingen zeggen zonder enige gewetenswroeging en lieten daarmee zien dat hun hart zo verhard was tegen God, dat er voor hen geen vergeving zou komen. Met een hart dat zo hard was als het hunne, zouden zij eenvoudigweg niet in staat zijn zich te bekeren.

Hij zou dan niet zeggen: „Jullie, Mijn discipelen, moeten oppassen. Er is een zonde waardoor je naar de hel zult gaan als je die begaat — als je alleen maar de verkeerde woorden zegt en een woord tegen de Heilige Geest spreekt.” Ik denk niet dat dat waar

kan zijn. God stuurt mensen niet naar de hel en besluit niet hun geen vergeving te schenken omdat zij per ongeluk de verkeerde combinatie van woorden hebben uitgesproken. Hij zal hen naar de hel sturen vanwege de toestand van hun hart.

Natuurlijk laten hun woorden vaak zien hoe het met hun hart gesteld is.

Adderengebroed! Hoe kunt u goede dingen spreken, terwijl u slecht bent? Want uit de overvloed van het hart spreekt de mond.

MATTHEÛS 12:34

Dat was bij deze Farizeeën het geval. Wat zij tegen de Heilige Geest zeiden, liet zien hoe het met hun hart gesteld was. Er zijn echter ook momenten waarop we iets zeggen zonder dat daaruit blijkt dat ons hart tegen God gekant is. We kunnen ons eenvoudigweg vergissen.

Ik denk bijvoorbeeld aan mensen in deze tijd die beweren dat spreken in tongen niet van God komt, maar van de duivel. Persoonlijk geloof ik dat de Bijbel leert dat er een werkelijke gave van het spreken in tongen bestaat en dat dit een gave van de Heilige Geest is. Stel dat sommige christenen ten onrechte denken dat het het werk van de duivel is, en later blijkt dat zij ongelijk hebben en dat het werkelijk het werk van de Heilige Geest is. Is dat dan hetzelfde als godslastering tegen de Heilige Geest?

Zij doen iets wat erop lijkt. Zij kijken naar het werk van God en noemen het het werk van de duivel. Maar ik denk dat het iets anders is, tenminste in sommige gevallen. Ik weet het niet van iedereen, maar ik geloof wel dat er oprechte christenen zijn die de Heere liefhebben en die zich vergissen. Soms denken zij ten onrechte dat iets van de duivel komt, terwijl het in werkelijkheid misschien van God komt.

Zulke mensen zijn geestelijk gezien niet noodzakelijkerwijs te vergelijken met de Farizeeën in de tijd van Jezus. Zij behoren niet noodzakelijkerwijs tot degenen die een godslastering hebben begaan die niet vergeven kan worden. Want ik geloof dat zulke mensen een eerlijke vergissing maken, terwijl zij God werkelijk willen dienen. Ik geloof dat de Farizeeën over wie Jezus hier sprak, niet zo'n eerlijkheid bezaten. Zij maakten geen eerlijke vergissing. Zij zagen het licht en het licht beviel hun niet.

Bedenk dat Jezus bij een andere gelegenheid over hen sprak, in Johannes hoofdstuk 9, in de slotverzen van dat hoofdstuk. Hij zei daar dat zij geen zonde zouden hebben als zij blind waren.

Met andere woorden: „Ik zou jullie niet verantwoordelijk houden voor jullie dwalingen als jullie blind waren.” Maar Hij zei:

Jezus zei tegen hen: Als u blind was, zou u geen zonde hebben, maar nu u zegt: Wij zien, zo blijft dan uw zonde.

JOHANNES 9:41

Wat Jezus lijkt te zeggen, is: „Als jullie werkelijk onwetend waren, zoals iemand die blind is en niet kan zien, dan zou jullie zonde minder zwaar wegen. Misschien zouden we enige reden kunnen vinden om jullie overtreding door de vingers te zien. In zekere zin zouden jullie minder verantwoordelijk zijn als jullie werkelijk onwetend waren. Maar omdat jullie zeggen: ‘Wij zien,’ en jullie je toch verzetten tegen het licht dat jullie zien, blijft jullie zonde daarom volledig van kracht.”

Er is, naar mijn mening, verschil tussen enerzijds de zonden van mensen die het werk van God aanzien voor het werk van de duivel, en anderzijds de zonde van mensen die weten dat het Gods werk is en toch, om het in diskrediet te brengen, zullen zeggen dat het het werk van de duivel is, zoals de Farizeeën deden. In dit geval denk ik dat daaruit een grote verharding van het hart blijkt, een grote ongevoeligheid voor geestelijke zaken en een groot onvermogen om die overtuiging van zonde te ervaren die tot bekering leidt.

Dit kunnen we op grond van het gezag van de Bijbel zeggen: wie zich niet bekeert, zal niet vergeven worden. Toch geloof ik dat als je je wel bekeert, je zonde vergeven zal worden, welke zonde je ook hebt begaan. Ik ken geen enkele zonde in de Schrift waarvoor je, als je je ervan bekeert, geen vergeving zult ontvangen. Zo'n zonde wordt nergens genoemd.

Als wij onze zonden belijden: Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.

1 JOHANNES 1:9

Als je je zorgen hebt gemaakt over de vraag of je de onvergeeflijke zonde hebt begaan, dan is het niet waarschijnlijk dat je die hebt begaan. Alleen al het feit dat je je er zorgen over maakt of er bezorgd over bent, betekent namelijk dat je geestelijk niet dood en gevoelloos bent. De Heilige Geest zou je niet van zonde blijven overtuigen als Hij je had opgegeven omdat je iets onvergeeflijks had gedaan.

Dit is mijn beste poging om deze moeilijke woorden van Jezus te begrijpen. Sommigen begrijpen ze anders. Misschien jij ook. Maar laten we onze studie van het leven van Christus voortzetten aan de hand van het evangelie naar Mattheüs.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 12:31-32
- Micha 6:8
- Ezechiël 18
- Romeinen 6:23
- Ezechiël 33:11
- 1 Johannes 1:7
- 1 Johannes 1:9
- Mattheüs 12:24
- Mattheüs 12:28

- Lukas 20:14
- Mattheüs 12:34
- Johannes 9:41

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.